

ความเห็นในการวินิจฉัยคดีส่วนตน
ของ นายวสันต์ สร้อยพิสุทธิ์ ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

คำวินิจฉัยที่ ๒๑ - ๒๓/๒๕๕๑

เรื่องพิจารณาที่ ๔/๒๕๔๕

เรื่องพิจารณาที่ ๒/๒๕๕๐

เรื่องพิจารณาที่ ๔/๒๕๕๐

วันที่ ๒๖ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๕๑

ประเด็นพิจารณาวินิจฉัย

ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๓๐๕ ทวิ วรรคหนึ่งและวรรคสี่ ชัดหรือแย้ง
ต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒ มาตรา ๔ มาตรา ๖ มาตรา ๒๖
มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ มาตรา ๓๐ และมาตรา ๒๗๒ หรือไม่

ความเห็น

พิจารณาแล้วเห็นว่า ในขณะที่ศาลรัฐธรรมนูญมีคำวินิจฉัยคำร้องนี้ ได้มีการประกาศใช้
รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ แล้ว โดยบทบัญญัติมาตรา ๒ มาตรา ๔
มาตรา ๖ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ มาตรา ๓๐ และมาตรา ๒๗๒ ของรัฐธรรมนูญ
แห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ ที่ผู้ร้องโต้แย้งว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายไปขัดหรือแย้งนั้น
มีหลักการอย่างเดียวกันกับบทบัญญัติ มาตรา ๒ มาตรา ๔ มาตรา ๖ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗
มาตรา ๒๘ มาตรา ๓๐ และมาตรา ๒๑๕ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐
จึงวินิจฉัยคำร้องนี้ตามบทบัญญัติมาตรา ๒ มาตรา ๔ มาตรา ๖ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘
มาตรา ๓๐ และมาตรา ๒๑๕ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐

รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒ มาตรา ๔ และมาตรา ๖ เป็นบททั่วไปที่กำหนดรูปแบบของรัฐ
ในลักษณะทั่วไป และมาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ และมาตรา ๓๐ เป็นบทบัญญัติคุ้มครอง

สิทธิและเสรีภาพของชนชาวไทย โดยมีหลักการพอสรุปได้ว่า การใช้อำนาจโดยองค์กรของรัฐ ต้องคำนึงถึงศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ สิทธิ และเสรีภาพที่รัฐธรรมนูญรับรองโดยชัดแจ้งหรือปริยาย ย่อมได้รับความคุ้มครอง บุคคลย่อมอ้างศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ หรือใช้สิทธิเสรีภาพของตนได้ โดยไม่ละเมิดสิทธิของผู้อื่น ผู้ถูกละเมิดสิทธิสามารถยกขึ้นใช้สิทธิทางศาล หรือยกเป็นข้อต่อสู้ในทางศาลได้ บุคคลย่อมมีความเสมอภาคกันทางกฎหมาย และได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายเท่าเทียมกัน การเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมต่อบุคคล เพราะเหตุแห่งความแตกต่างในเรื่องถิ่นกำเนิด เชื้อชาติ ภาษา เพศ อายุ ความพิการ สภาพทางกายหรือสุขภาพ สถานะของบุคคล ฐานะทางเศรษฐกิจหรือสังคมฯ จะกระทำมิได้ ส่วนมาตรา ๒๑๕ เป็นบทบัญญัติว่าด้วยศาลยุติธรรมซึ่งเป็นการจัดระเบียบและวางโครงสร้างการพิจารณาพิพากษาคดีของศาลยุติธรรมให้เป็นไปตามลำดับชั้นศาลคือศาลชั้นต้น ศาลอุทธรณ์ ศาลฎีกา เว้นแต่มีบทบัญญัติไว้เป็นอย่างอื่นตามรัฐธรรมนูญหรือตามกฎหมายอื่น ดังนั้น ความในมาตรานี้จึงมิใช่บทบัญญัติให้สิทธิแก่คู่ความที่จะต้องดำเนินคดีในศาลยุติธรรมให้ครบทั้งสามศาล กฎหมายอาจบัญญัติให้ศาลแต่ละศาลมีอำนาจพิจารณาเป็นกรณีพิเศษ และ/หรือให้การพิจารณาพิพากษาคดี เป็นที่ยุติในศาลนั้นได้

ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๓๐๕ ทวิ วรรคหนึ่ง มีบทบัญญัติให้ผู้มีส่วนได้เสีย คัดค้านราคาได้เพียงครั้งเดียว และมีบทบัญญัติในวรรคสี่ กำหนดให้คำสั่งของศาลชั้นต้นเป็นที่สุด ซึ่งเป็นคำสั่งในกรณีที่เจ้าหน้าที่ตามคำพิพากษา หรือบุคคลที่มีส่วนได้เสียในการบังคับคดี ยื่นคำร้องต่อศาล เพื่อขอให้มีการคัดค้านการขายทอดตลาดทรัพย์สิน บทบัญญัติในส่วนที่กำหนดให้มีการคัดค้าน ได้เพียงครั้งเดียวดังกล่าว เป็นบทบัญญัติที่กำหนดเพื่อการดำเนินการของเจ้าพนักงานบังคับคดีให้เป็นไป โดยรวดเร็วเพื่อประโยชน์แก่เจ้าหน้าที่ตามคำพิพากษาและถูกหนีตามคำพิพากษารวมทั้งผู้มีส่วนได้เสีย มิให้ฝ่ายใดอาศัยการคัดค้านราคาเป็นช่องทางในการประวิงคดีได้ และบทบัญญัตินี้ดังกล่าวมีผลเป็นการใช้บังคับเป็นการทั่วไป กล่าวคือไม่ว่าจะเป็นเจ้าหน้าที่ตามคำพิพากษาหรือถูกหนีตามคำพิพากษาหรือ บุคคลผู้มีส่วนได้เสียในการบังคับคดี ย่อมมีสิทธิยื่นคำร้องคัดค้านได้เพียงครั้งเดียวแล้วให้เสนอคดีต่อศาล และเมื่อศาลมีคำสั่งแล้วย่อมเป็นที่สุด กฎหมายอื่นที่บัญญัติให้คำสั่งหรือคำพิพากษาของศาลหรือองค์กรอื่น เป็นที่สุดก็มิได้มีแต่บทมาตรานี้เพียงมาตราเดียว บทบัญญัติของมาตรา ๓๐๕ ทวิ ดังกล่าวจึงเป็นบทบัญญัติ แห่งกฎหมายซึ่งมีผลใช้บังคับแก่บุคคลทั่วไปโดยเสมอกัน ไม่ได้ให้ใช้บังคับแก่บุคคลใดบุคคลหนึ่ง

หรือทำให้บุคคลไม่ได้รับความเสมอภาคในกฎหมาย หรือไม่ได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายเท่าเทียมกัน และไม่เป็นการเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมต่อบุคคลแต่ประการใด

อาศัยเหตุผลดังกล่าว จึงมีความเห็นว่าประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๓๐๕ ทวิ วรรคหนึ่งและวรรคสี่ ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ ตามบทมาตราที่อ้างมา

นายวสันต์ สร้อยพิสุทธิ์

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ